

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه - کابل

۱۵ نومبر ۲۰۱۸

از نقاط قوت همدیگر بیاموزیم و به تخریب آن نکوشیم!

همبستگی هزاره‌ها ذاتی و نژادی نیست. محصول سرگذشت تاریخی‌شان است. این مردم روزهای بسیار سخت‌تر از این را در تنها سه یا چهار نسل اخیر از سر گذرانده‌اند و راز بقاء را در همبستگی یافته‌اند. این مردم تنها در تظاهرات و بلند کردن صدای خود متحد عمل نمی‌کنند، بلکه در روزهای سخت در جبهه، در پشت جبهه، در پناه دادن آوارگان و رسیدگی به آسیب دیدگان خود نیز بسیار مسؤولانه برخورد می‌کنند. مناطق مرکزی کشور، از بسیاری نقاط دیگر کشور سیل خیزتر است. خشک‌سالی در هزاره‌جات بسیار شدیدتر از بسیاری نقاط کشور به مردم آسیب می‌رساند، جنگ و درگیری را نیز مثل سایر هموطنان خود در مواقع مختلف متحمل شده‌اند، اما از خود بپرسیم که بیجا شدگان این مردم کجا می‌روند؟ چرا در حاشیه‌های شهر و در خیمه‌ها بی‌پناه و گرسنه نمی‌مانند؟

مثل دیگران از گرسنگی و خشکسالی و جنگ کوچ می‌کنند، ولی روی سرک نمی‌مانند. چرا؟ چون در میان‌شان بسیار اند کسانی که صاحب دو اتاق کرائی‌اند و یکی از آن دو اتاق را با برادر، ماما، کاکا یا هم‌قریگی آواره‌اش شریک می‌سازند.

سیل آوارگان این مردم حتی در دوران مهاجرت با اتکاء به این همبستگی پناهگاه‌های مصون‌تر می‌یافتند و کمتر در زیر خیمه‌های داغ و دشت‌های عریان کباب می‌شدند. در عوض در یک حویلی سه اتاقه سه فامیل گذاره می‌کردند و در معدن ذغال سنگ و کوره‌های خشت و کارهای شاقه دیگر همدیگر را بازو می‌دادند.

این همبستگی را ساری بسازیم. همه ملت باید از این مهارت هموطنان خود که حاصل تجربه است، بیاموزیم و به کاکا، ماما، خاله، عمه، همسایه و هم‌قریه خود پناه دهیم. دردشان را احساس کنیم، در روزهای سخت حمایت‌شان کنیم. سرمایه و دارائی ننگرهار زبان‌زد خاص و عام است. خانه‌های مجلل و ملکیت‌های میلیون دالری مردم وردک در کابل دیدنی است. متخصصان، دانش‌آموختگان و داراهای لغمان در سراسر کشور نمونه‌اند. در هرات و قندهار خانواده‌هایی هستند که به اندازه کل جاغوری و مالستان سرمایه دارند. اما، چند خانه قندهاری پناهگاه آوارگان ارزگان و زابل است؟ چند هراتی برای محصلان بی‌بزاعت بادغیس لیلیه ساخته اند؟ چند خوستی در کابل برای پناهجویان اندر در خانه و بلند منزل خود پناه داده‌اند؟

ملت انتزاعی و افغان پا در هوا وجود ندارد. ملت خوستی، لغمانی، پنجشیری، هراتی، کابلی، غزنی‌چی، لوگری، جاغوری، بامیانی، بدخشی، قندهاری، مزاری، زابلی و فراهی است. ما هر کدام خشت‌های این آبادی هستیم. اگر به خشت و دیوار و در و بام خانه توجه نشود، خانه آباد نخواهد شد.

خانه به خانه، قریه به قریه، خیل خیل، قوم قوم برای زنده ماندن همت کنیم. وقتی زنده ماندیم، مکتب‌های خود را حفاظت کردیم، زخم‌های خود را پانسمان نمودیم، آنگاه یاد خواهیم گرفت که رنگ و نژاد امتیاز نیست. قریه و خیل معیار نیست. ولایت و ولسوالی مانع اتحاد ما نمی‌شود.